

Uniunea Europeană

25 aprilie 2000

Gili Cârstea

“Dar în vremea acestor împărați, Dumnezeuul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată, și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfârâma și va nimici toate acele împărății, și ea însăși va dăinui veșnic” (Daniel 2,44).

”Uniunea Europeană – de la vis la realitate” este titlul unei cunoscute emisiuni radio, interesate de ultimele evenimente ale procesului de unificare a Europei. Nu știm dacă redactorii acestei emisiuni s-au gândit sau nu la visul lui Nebucadnețar, și nu știm nici dacă în spatele tentativelor de unificare a Europei stă „visul.” Știm totuși că în zilele noastre „stăpânitorul acestei lumi” depune eforturi semnificative pentru a clădi o Europă unită și un guvern mondial, cu totul de aur, după chipul și asemănarea monumentului ridicat pe câmpia Dura, în speranța că va reuși să ducă omenirea la visul mirific al celor 1000 de ani de pace și prosperitate materială.

Profetul Daniel ne spune că în vremea acestor împărați, reprezentați prin degetele de la picioarele statuii din visul lui Nebucadnețar, Dumnezeuul cerurilor „va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată.”

Ce fel de împărăție este aceasta, pe care o ridică Dumnezeu în timp ce visul de unitate al împăraților Europei este gata să se împlinească?

Ca să nu existe confuzii, Daniel continuă să explice natura împărăției care va spulbera toate întocmirile omului: „Aceasta înseamnă piatra pe care ai văzut-o desprinzându-se din munte, fără ajutorul vreunei mâini, și care a sfârâmat fierul, arama, argintul și aurul” (Daniel 2,45).

Expresia aceasta, „fără ajutorul vreunei mâini,” nu prea a fost luată în seamă de poporul lui Dumnezeu. Conducătorii lui Israel s-au luptat mii de ani să clădească o împărăție pământească a lui Dumnezeu, iar efortul lor a devenit factorul care a generat cel mai macabru bigotism religios de-a lungul timpului. Generația din timpul primei veniri a lui Hristos era frământată de acest ideal glorios al așezării din nou a împărăției lui Dumnezeu, cea profetizată în Daniel. Ei așteptau pe Mesia, un conducător care va elibera pe Israel de cotropitori și va face ca Ierusalimul să devină muntele Domnului.

Ucenicii lui Hristos așteptau același lucru și erau motivați de aceleași speranțe. Adunați în jurul lui Iuda, care avea cea mai clară viziune politică asupra chestiunii, ei se pregăteau pentru momentul când Isus se va îndrepta spre Ierusalim pentru a lua tronul lui David. Speranțele lor creșteau pe zi ce trece, observând cum noroadele, hrănite și vindecate de Maestrul, sunt tot mai hotărâte să Îl așeze, cu forța dacă va fi nevoie, pe scaunul regal pe care îl merită. Începuseră să fie de acord cu Iuda că Învățătorul va trebui „ajutat” să se decidă mai repede, căci masele, fluctuante și nestatornice cum erau, ar fi putut să piardă ardoarea și zelul cu care adulau pe Fiul lui David.

Încercările lui Isus de a-i face să înțeleagă natura împărăției lui Dumnezeu nu au avut un impact prea mare asupra lor. Sigur, îi descumpănau afirmațiile Lui că la Ierusalim va fi refuzat și omorât. Îi tulburau până la exasperare dese referiri că El nu face nimic de la Sine și că nici nu poate face nimic. Uneori, insistența Lui că împărăția lui Dumnezeu nu se poate vedea îi ducea la agonie. Cu o anumită ocazie, când Isus încerca să explice învățătorilor legii natura împărăției Sale, au avut posibilitatea să vadă o scipire din ceea ce Pavel spunea mai târziu că este „taina ținută ascunsă timp de veacuri.” Dar momentul acesta prielnic a trecut fără vreun efect serios asupra lor, spre durerea lui Isus, care constata cu tristețe că ei nu sunt interesați și deci nu pot înțelege adevărata natură a împărăției Sale.

Episodul este descris în Luca la capitolul 17:

„Fariseii au întrebat pe Isus când va veni împărăția lui Dumnezeu.” Evident, ei se refereau la împărăția despre care vorbea foarte deslușit profetia, inclusiv Daniel. „Drept răspuns, El le-a zis: Împărăția lui Dumnezeu nu vine în așa fel încât să izbească privirile. Nu se va zice, uite-o aici, sau uite-o acolo. Căci iată că împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru” (Luca 17, 20.21).

Că „împărăția este înlăuntrul vostru” nu au înțeles nici savanții lui Israel, nici ucenicii lui Isus. Dacă ar fi înțeles „însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie,” acum le-ar fi fost mai ușor să înțeleagă ce fel de împărăție era aceea despre care ei anunțaseră plini de bucurie că „s-a apropiat.” Hristos avea de clădit în ei împărăția care fusese ruinată de Lucifer, dar ei nu s-au „consacrat pentru a fi temple sfinte în care să locuiască Creatorul. Curțile templului de la Ierusalim, pline de zgomot și de urâta negustorie, reprezentau prea bine templul inimii, mânjit de prezența patimilor senzuale și de gândurile lor profane” (DA 161).

Generația prezentă a poporului lui Dumnezeu nu este imună la acest gen de amăgire. Și noi ne uităm cu mare mândrie la biserica noastră și vedem în ea împărăția lui Hristos, deși expresia lui Isus este foarte clară. Ne desfătăm numărând membrii nou veniți, așezăm în grafice și procente dezvoltarea „fenomenală” a ceea ce Martorul Credincios numește „Laodiceea,” și ne lăudăm cu instituțiile noastre de învățământ superior și medicale. Nu cu mult timp în urmă, într-una dintre revistele bisericii se anunța vestea măreață că un solist de operă adventist a cântat la una dintre recepțiile de la Casa Albă. Știrea era de așa manieră

formulată, încât dădea impresia că sediul administrației americane ar fi fost poarta cerului.

Recent, un preot ortodox convertit la adventism a fost plimbat și prezentat cu multă pompă prin comunitățile noastre (poate mai este plimbat și acum?), ca un trofeu al bătăliei pentru adevăr, deși era evident că omul nu înțelegea nimic despre adventism. De fapt, nici cei care îl prezentau și plimbau nu știau mai mult, dar zelul cu care îl „îndrumau” pe bietul om să laude noua familie în care a intrat demonstra clar că nu înțelegeau Împărăția lui Hristos mai bine decât fariseii. Prin contrast, evităm cu mare grijă să vorbim despre teologi eminenti, mari profesori ai universităților noastre, care ne părăsesc și iau cu ei la plecare zeci de pastori, foștii lor elevi.

După toate semnele, noi repetăm istoria lui Israel, care nu reușea să vadă împărăția lui Dumnezeu decât în și cu națiunea lor, refuzând cu încăpățănare să recunoască orbirea spirituală despre care vorbeau profeții.

Înțelegem noi că împărăția lui Dumnezeu se ridică astăzi, în vremea acestor împărați care încearcă să unească Europa, și că, deocamdată, împărăția este o lucrare în templul inimii? Apreciem noi adevărul încredințat pionierilor adventiști despre sanctuar, al cărui scop era ispășirea finală de la sfârșitul anului, când marele preot făcea „ispășire pentru voi, ca să vă curățiți”? Înțelegem noi în ce fel suntem zidiți împreună ca să fim „un templu sfânt în Domnul,” o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul? Dăm noi atenția cuvenită avertizării solemne că nunta înseamnă „unirea dintre divin și uman”? Ce ne interesează mai mult, să devenim „plini de toată plinătatea lui Dumnezeu,” sau să vină cât mai repede colapsul acestei lumi, ca să beneficiem noi de restitutio in integrum pe Noul Pământ?

Cuvântul sigur al profeției garantează că astăzi, când Europa a ajuns la împlinirea visului, Dumnezeul cerului, fără ajutorul vreunei mâini, lucrează la zidirea unei împărății „înăluntrul” nostru. El ne invită încă o dată să acceptăm ca trupurile noastre să fie făcute un templu, o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul, ca să poată veni nunta Mielului.

Este greu de spus câți din poporul lui Dumnezeu au acceptat această invitație, deoarece împărăția nu poate fi numărată, căci nu se vede. Dar, fără ajutorul vreunei mâini, trupul lui Hristos se vindecă și curând va putea fi prezentat în fața tronului „fără pată, zbârcitură sau ceva de felul acesta.” Fără ajutorul vreunei mâini un popor va ajunge peste noapte „părtaș de natură divină.” Fără ajutorul vreunei mâini o rămășiță se va lăsa convinsă de „păcat, neprihănire și judecată.” Fără ajutorul vreunei mâini un popor va fi „spălat, albit și curățit” ca să poată chema la ospățul nunții Mielului sufletele îmbătate de vinul Babilonului. Fără ajutorul vreunei mâini neprihănirea lui Hristos va străluci „ca soarele” în fața ochilor unui popor care crede că Dumnezeu este responsabil pentru relele planetei.

Ce va declanșa oare această avalanșă de binecuvântări peste poporul acesta? Răspunsul venit pe calea profetică este clar și concret: „Marea strigare a îngerului al treilea a și început în descoperirea neprihănirii lui Hristos, Mântuitorul iertător

de păcate. Acesta este începutul luminii îngerului a cărei slavă va umple tot pământul” (RH 1 aprilie 1890). Ellen G.White se referea la solia pe care Dumnezeu a trimis-o poporului Său prin frații Waggoner și Jones la modesta sesiune a Conferinței Generale din 1888 de la Minneapolis.

Acum, când ne aflăm la granița dintre milenii, iar timpul a permis o privire retrospectivă asupra realității, poate cineva să ofere Bisericii o soluție mai eficientă decât cea pe care a oferit-o Domnul în 1888, dar pe care părinții noștri au refuzat-o cu atâta ușurătate?
